

ZNÁTE HO?

Jsou na světě lidé, které zná téměř každý. Například, kdyby se vás někdo zeptal, kdo je Jaromír Jágr, většinou byste odpověděli, že je to slavný český hokejista. Že Macha a Šebestovou nakreslil světoznámý výtvarník Adolf Born, byste také mnozí věděli. Kdybyste přišli mezi kluky, kteří někde v Africe hrají fotbal na udupané hlině a řekli, že jste Češi, tak by tamní kluci vykřikli Petr Čech. Ale jestlipak víte, kdo je to profesor Koutecký?

Dnes je to vážený pán, který se zasloužil o léčení dětí. Jako mladý lékař pracoval na dětské chirurgii a tam viděl, že skoro všechny děti s nádorovým onemocněním umírají. Ano, bylo tomu tak: ze sta nemocných dětí přežily pouze tři. Nemocné děti mu umíraly pod rukama a on jim nemohl pomoci.

Rozhodl se, že založí speciální oddělení pro takto nemocné děti (= dětskou onkologii). A pustil se do práce: studoval, sháněl peníze na přístroje i nákladnou léčbu, léčil – spal čtyři hodiny denně. Děti postupně umíralo stále méně, až je dnes poměr opačný: ze sto nemocných dětí pouze tři zemřou.

My všichni bychom měli být za takové dílo doktoru Kouteckému vděční. Děti by se měly o něm ve škole učit a znát jeho jméno. Bylo by dobře, kdyby se ho snažili mladí lidé napodobit. Novináři se ptali váženého lékaře, jak by poradil dětem a mladým lidem, jak se stát podobně užitečnými, jako byl on. Prof. MUDr. Josef Koutecký, DrSc., odpověděl, že jeho život určovala víra, láska k přírodě, k umění a k práci.

Je postní doba, kdy se snažíme o obrácení. Co kdybychom napnuli své síly směrem, jakým žil pan profesor?

Víra: čtème z Bible nebo o Bibli či z jiných náboženských knih pro děti a mládež. Láska k přírodě: naučme se po probuzení jít k oknu a děkovat Bohu za krásnou jarní přírodu.

Láska k umění: zkusme si pustit někdy pěknou duchovní hudbu a přitom se modlit.

Láska k práci: plňme své povinnosti doma i ve škole.

Postní předsevzetí se tak může stát cestou i k našemu životnímu povolání.

Ilustrace: Jiří Vančura

Více si o Prof. Kouteckém můžete nalistovat v prosincovém čísle Tarisica z roku 2014. http://www.tarsicius.cz/strcisla/1412/pdf/14_15.pdf

Může být papež (od)souzen?

Zajímavosti z církevního práva

Oslavovaly se narozeniny papeže. Mnozí hodnotili jeho pontifikát (působení ve funkci), rozebírali jeho zdravotní stav a spekulovali o jeho možném nástupci. Zamýšleli se nad možnou opozicí, kterou má uvnitř Vatikánu, a zda tento oblébený papež „revolucionář“ (jak ho nazývají) dotáhne reformy, aby se „zkostnatělá dvoutisíciletá dáma“ stala pružnou, ohebnou a přitažlivou.

Jeden komentář byl jiný a kupodivu zněl i rozumně v tomto smyslu: Nečekejte, že jakýkoli papež změni učení Církve v zásadních otázkách věrouky, morálky a disciplíny. Tím by popřel, v co věří. A citoval výroky papeže Františka, výroky, které média často necitují, protože se jim nehodí do krámu: potrat je vždy zabití nevinného života; naplňuje mě hluboký smutek nad činem dvou bývalých řeholnic žijících v lesbickém partnerství...

Církevní soudy rozhodují v záležitostech týkajících se duchovních (biskupů, kněží a jáhnů) a o porušení církevních zákonů a o každém hříšném jednání, pokud se týká určení zavinění a uložení církevních trestů (kán. 1401).

Protože papež, jako zástupce Krista na zemi, je nejvyšším zákonodárcem a může zákony Církve měnit (což průběžně dělá), církevní právo definuje zásadu: Papeže nemůže nikdo soudit (Prima sedes a nemine iudicatur, kán. 1404).

Co by se ale stalo, kdyby papež slavnostně změnil učení Církve: vyhlásil, že nějaký hřích napříště není hřích, svátost není svátost?

Zde se dotýkáme podstaty Církve. Její moc se týká věcí duchovních a je svěřena lidem, apoštolům, v čele s Petrem. Za Petrovu víru

a pravost učení Církve ručí Ježíš Kristus (Lk 22, 32; Jan 21, 15–17) a Duch Svatý (Sk 1, 8). Je-li Ježíš Syn Boží, potom jeho slovo není jen přáním, ale nejjistější zárukou (Mt 28, 18–20). A to dosvědčují dva tisíce let historie Církve.

A jestli si přesto říkáš, co kdyby se někdo stal papežem, jen aby podstatu Církve změnil, pak věz, že není pro Boha nic jednoduššího než... (Lk 12, 20a) – a to si najdi sám :-).

Foto: Marcin Mazur - Catholic Church England and Wales CC BY-NC-SA

sv. Cu-a-uh-tla-to-a-tzin

Za devatero horami a jedním Atlantikem žila byla aztécká kultura. Byla to kultura rozvinutá, neboť dokázala – pomocí pokročilé technologie zotročování lidí – stavět nebetyčné chrámy, a byla to kultura barbarská, neboť s oblibou přinášela lidské oběti Itzpapalotlotekovi a jiným pohanským božstvům.

OTEC ŠTĚPÁN SMOLEN

Záhy však tuto nelidsky vyspělou a vyspěle nelidskou kulturu postihla série katastrof, z nichž první byl její vlastní jazyk zvaný nahuatl. Když v něm chtěl chlapec dívce sdělit, že ji miluje, pravil: „Nimitztla-zohtla.“ A dívka hrůzou utekla. Vzhledem k neúspěšným partnerstvím obyvatelstva ubývalo. Ubývalo jej také důsledkem dalších lingvistických tragédií. Hořelo-li například v pralese, postižení volali: „Xinechpaléhuia!“ Než však prosbu o pomoc vyslovili bez zaškobrnutí, bývalo již pozdě.

Pro zdecimované Aztéky bylo určitým vysvobozením, že roku 1521 vtrhl na jejich území Hernán Cortés a přivezl křesťanství a španělštinu. Zapomněl však přivést lásku k bližnímu. Vysvobodil sice domorodé obyvatelstvo od nejdelšího slova mihuiitilmoyocuitlantonicixotl, jímž se stovky lidí zadusily, ale místní se dál vrhali s prosbou o pomoc ke svým nefunkčním bůžkům, neboť Boží slovo jim bylo zvěstováno více mečem než slovem.

Jen deset let po Cortésově vpádu však došlo na dobytém území k přelomové události. Odehrála se 9. prosince roku 1531 na hoře Tepeyac (velice oblíbené hoře, neboť měla pouhé tři slabiky). Jeden z prvních domorodých křesťanů, sedmapadesátiletý rolník Juan Diego Cuauhtlatoatzin, zde měl vidění Matky Boží, která k němu promluvila v jazyce nahuatl a žádala postavení svatyně, kam se k ní budou moci utéci všichni místní lidé. Cuauhtlatoatzin vyrazil za místním biskupem a vše mu řekl. Hierarcha sice příběh blahosklonně vyslechl, avšak neudělal nic. Vizionář se následně vrátil na horu Tepeyac, kde poprosil Panu Marii o znamení. To také dostal. Stačí prý, aby pochybovačovi ukázal svůj domorodý plášť zvaný tilma. Cuauhtlatoatzin plášť rozhrnul a biskup zkoprněl: bylo na něm tajemné zpodobnění Bohorodičky jako

těhotné dívky, míšenky. Stavba svatyně byla vzápětí povolena a stejně tak i úcta k Panně Marii, jež dostala přídomek Guadelupská. V následujících šesti letech se obrátilo ke katolictví asi šest milionů Aztéků a dnes na místo zjevení přichází přes dvacet milionů poutníků ročně. Matka Boží tu je uctívána stejně tak potomky Španělů jako i původních obyvatel. Ti si díky ní mohli uchovat mnohé prvky své kultury. Panna Maria s tváří míšenky totiž kdysi promluvila k domorodci jeho vlastní řečí a řekla mu, že je i jeho matkou.

Onen plášť s její podobou byl vystaven již mnohému vědeckému zkoumání a badatele dodnes mate.

Tilma je po stranách hrubá, ale místa s vyobrazením se zdají jemná, jakoby hedvábná na dotek. Navíc je záhadou, jak mohl předmět vůbec přežít pět staletí. Plášť, které si domorodci vyráběli z agáve, mají totiž obvykle životnost pár let, ale tato tilma přetrvala věky, během nichž byla vystavena vlivům podnebí, nesčíslným dotykům i kouři kadidla. Její nejlepší kopie – například ta z roku 1789 – přitom podlely už po několika letech vlhkému středoamerickému klimatu. A dějí se ještě divnější věci. Když se roku 1921 pokusil terorista bombou plášť zničit, výbuch zlikvidoval velkou část presbytáře a ohnul i kovový kříž, jenž stál vedle obrazu, ale tilma zůstala nedotčená.

V obou panenkách Mariiných očí se navíc odráží tvář s vousem. Snad Cuauhtlatoatzin? A když vědci z Floridské univerzity provedli na konci sedmdesátých let průzkum pomocí infračerveného záření, neobjevili na tilmě žádné přípravné črty a nenašli ani jediný identifikovatelný tah štětce. Jako by celý obraz byl vtištěn na látku najednou. Plášť z hory Tepeyac je záhadnější než sám jazyk nahuatl.

Ilustrace: Helena Filčíková